

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžk/3/2017
Identifikačné číslo spisu: 3016200489
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3016200489.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): C. V., narodený dňa XX.XX.XXXX, naposledy bytom K., t. č. Z., právne zastúpeného: JUDr. Gabriela Kľačanová, advokátka, Andreja Kmeťa 28, Martin, proti žalovanému: Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby Ilava, Mierové námestie 1, Ilava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 124947-1/2016-DT zo dňa 22.04.2016 v spojení s rozhodnutím č. 124947-1/2016-DT zo dňa 05.04.2016, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/147/2016-47 zo dňa 03.08.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd napadnutým uznesením podľa ustanovenia § 98 ods. 1 písm. g/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) odmietol žalobu žalobcu, ktorou sa tento domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 124947-1/2016-DT zo dňa 22.04.2016, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvoinštančné rozhodnutie č. 124947-1/2016-DT zo dňa 05.04.2016, ktorým bol žalobca uznaný za vinného, že dňa 07.03.2016 o cca 12:30 hod. na I. sektore, blok B. cela 2.27 odoslal korešpondenciu s nalepenou poštovou známku, ktorú nadobudol iným spôsobom, ako v súlade s § 25 ods. 10 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „zákon“) a § 19 ods. 1 Ústavného poriadku pre odsúdených v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Ilava (ďalej len „ústavný poriadok“), teda porušil povinnosť plniť povinnosti uložené zákonom a ústavným poriadkom; porušil povinnosť plniť úlohy vyplývajúce z programu zaobchádzania podľa § 39 písm. a/ a c/ zákona a tým spáchal disciplinárne previnenie, za čo mu bol uložený disciplinárny trest podľa § 52 ods. 3 písm. a/ zákona - pokarhanie.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd konštatoval, že v súlade s § 97 S.s.p. skúmal splnenie zákonných podmienok, aby mohol vo veci konať a rozhodnúť, a dospel k záveru, že tieto v danom prípade nie sú dané.

3. V ďalšom krajský súd konštatoval, že konanie o disciplinárnych previneniach odsúdených je upravené osobitne v právnom predpise (zákon č. 475/2005 Z. z.). Disciplinárne tresty ukladané podľa § 52 ods. 3 písm. a/ až f/ zákona predstavujú takú formu rozhodnutí v rámci disciplinárnej právomoci, ktorých zámerom a právnym obsahom je docielenie účelu výkonu trestu odňatia slobody ako jedného zo základných právnych prostriedkov v rámci trestného zákonodarstva.

4. Poznamenal, že s účinnosťou od 01.01.2014 bol zákon č. 475/2005 Z. z. novelizovaný, v dôsledku čoho sa upravil aj postup ústavov v konaniach súvisiacich s výkonom trestu. V zmysle § 97n ods. 1 zákona rozhodnutie o uložení disciplinárneho trestu nie je preskúmateľné súdom, okrem rozhodnutia o uložení disciplinárneho trestu za konanie odsúdeného, ktoré má znaky priestupku. Zákonodarca tak s účinnosťou od 01.01.2014 rozhodnutia o uložení disciplinárneho trestu za konanie odsúdeného, s výnimkou konaní majúcich znaky priestupku, výslovne vyňal zo súdneho prieskumu. Z uvedeného mal preto za nesporné, že v danej veci žalobou napadnuté rozhodnutia o uložení disciplinárneho trestu - pokarhania nie sú preskúmateľné súdom (keďže konanie odsúdeného, t. j. žalobcu, nevykazuje znaky priestupku).

5. Záverom krajský súd poukázal na skutočnosť, že v zariadeniach, kde sa vykonáva väzba, trest odňatia slobody, ako aj v ďalších miestach, kde sú držané osoby pozbavené osobnej slobody alebo osoby, ktorých osobná sloboda je obmedzená na základe rozhodnutia súdu alebo iného oprávneného štátneho orgánu, je dozorná funkcia nad zachovávaním zákonnosti zverená orgánom prokuratúry (§ 4 ods. 1 písm. b), § 18 ods. 1 a 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v spojení s § 96 zákona č. 475/2005 Z. z.). Navyše Siedma časť zákona č. 475/2005 Z. z. v ustanovení § 97 pripúšťa v ústave okrem dozoru prokuratúry aj kontrolu výkonu trestu príslušnými orgánmi.

6. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd dospel k záveru, že žaloba smeruje proti rozhodnutiam, ktoré sú vylúčené zo súdneho prieskumu podľa § 7 písm. h/ S.s.p. Z uvedených dôvodov krajský súd žalobu žalobcu ako neprípustnú odmietol.

7. Uznesenie napadol sťažovateľ včas podanou kasačnou sťažnosťou v celom rozsahu, v ktorej vyjadril názor, že jeho žalobný návrh bol odmietnutý nezákonne, pretože na takýto postup krajského súdu podľa sťažovateľa neboli splnené zákonné dôvody.

8. Podania kasačnej sťažnosti odôvodnil nasledovnými dôvodmi:

1/ § 440 ods. 1 písm. j/ S.s.p. - podanie bolo nezákonne odmietnuté;

2/ § 440 ods. 1 písm. h/ S.s.p. - súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu;

3/ § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p. - súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci;

4/ § 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p. - súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

K dôvodu podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. j/ S.s.p.:

9. Sťažovateľ mal za to, že z jeho žalobného návrhu je zrejme a preukázané dôkaznými prostriedkami, že zo strany žalovaného došlo k zásahu do jeho základného práva na právnu pomoc v rozpore s čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, keď žalovaný úplne odignoroval ním udelenú plnú moc na zastupovanie jeho osoby v disciplinárnom konaní č. 124947-1/2016-DT, ktorú som udelil kvalifikovanému právnickému subjektu - advokátke a ktorou preukázateľne žalovaný disponoval počnúc dňom 18.03.2016. Vyjadril, že odopretie súdnej ochrany vo veciach prieskumu rozhodnutí orgánov verejnej správy je dovolené vtedy, ak tak ustanoví zákon, avšak tento postup nie je namieste v prípade rozhodnutí, ktoré sa týkajú základných práv a slobôd. Poznamenal, že druh a formálne označenie rozhodnutia správneho orgánu nemôžu byť rozhodujúcim dôvodom pre odmietnutie súdneho prieskumu rozhodnutia, keďže ústavné súladný výklad ust. § 248 O.s.p. vyžaduje, aby konajúci súd zisťoval, či sa rozhodnutie svojím obsahom súčasne nedotýka niektorého zo základných práv alebo slobôd. Nie je totiž vylúčené, že by aj rozhodnutia výslovne uvedené v ust. § 248 O.s.p. nemohli porušovať základné práva a slobody tak, ako

tomu je v prejednávanej právnej veci.

10. Sťažovateľ dodal, že správny súd jeho žalobný návrh odmietol podľa ust. § 98 ods. 1 písm. g/ S.s.p, ale v čom bližšie spočíva neprípustnosť žalobného návrhu, neuviedol. Vyjadril názor, že správny súd postupoval nezákonne s prihliadnutím na ust. § 491 ods. 2 S.s.p., podľa ktorého ak sa Správny súdny poriadok použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti Správneho súdneho poriadku, nemožno uplatňovať ustanovenia Správneho súdneho poriadku, ak by boli v neprospech žalobcu, ak je ním fyzická osoba. Sťažovateľ zdôraznil, že možnosť preskúmania ním napádaných rozhodnutí zakladá jednak Občiansky súdny poriadok, ako aj Ústava Slovenskej republiky a taktiež Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom nie je možné v prejednávanej právnej veci aplikovať ustanovenia Správneho súdneho poriadku, vylučujúce prieskum predmetných rozhodnutí žalovaného. Preto bol správny súd povinný žalobný návrh sťažovateľa preskúmať a meritorne o ňom rozhodnúť.

K dôvodu podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. h/ S.s.p.:

11. S poukazom na viacero rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky mal sťažovateľ za to, že vydaním napadnutého uznesenia sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

K dôvodu podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.:

12. Sťažovateľ právny záver konajúceho správneho súdu (že rozhodnutie o uložení disciplinárneho trestu - pokarhanie je vylúčené zo súdneho prieskumu, keďže konanie nevykazuje znaky priestupku) považoval za arbitrárny a poznamenal, že konajúci správny súd nemohol vedieť dostatočným spôsobom posúdiť konanie sťažovateľa alebo jeho správanie bez toho, aby disponoval príslušnými administratívnymi spismi správnych orgánov prvej a druhej inštancie.

13. V súvislosti s poukazom na to, že v zariadeniach, kde sa vykonáva väzba a trest odňatia slobody, je dozorná funkcia nad zachovávaním zákonnosti zverená orgánom prokuratúry, sťažovateľ uviedol, že sa pred podaním žalobného návrhu obrátil s podnetom na Krajskú prokuratúru v Trenčíne, avšak bezvýsledne. Mal za to, že dozorujúci prokurátor v rámci šetrenia, ktoré údajne vykonával ohľadom disciplinárneho konania č. 124947-1/2016-DT, sťažovateľa osobne nenavštívil, resp. nekontaktoval ho ani písomne za účelom objektívneho zistenia skutkových okolností predmetnej právnej veci. Preto šetrenie, ktoré vykonal, bolo len formálne a podnet sťažovateľa bol odložený bez toho, aby sa prešetreniu jeho námietok proti konaniu a postupu žalovaného venovala náležitá pozornosť. S prihliadnutím na uvedené okolnosti považoval sťažovateľ uznesenie krajského súdu za právne nesprávne vo všetkých jeho výrokoch aj čo do obsahu, aj čo do formy.

K dôvodu podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.:

14. Sťažovateľ sa vyjadril, že v prejednávanej právnej veci správny súd svojím konaním a správaním jemu ako oprávnenej osobe bez akéhokoľvek právneho titulu zmaril možnosť konať pred správnym súdom a v medziach platného právneho poriadku uplatňovať jeho osobe hmotné, ako aj procesné práva, ktoré mu ako účastníkovi súdneho konania prináležia - správny súd nerozhodol o žiadosti o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov ani o odklade vykonateľnosti rozhodnutia žalovaného, čím podľa sťažovateľa došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom. Rovnako nebolo sťažovateľovi doručené vyjadrenie žalovaného k podanému žalobnému návrhu spolu s prílohami. Z tohto dôvodu sťažovateľ nemal možnosť v priebehu súdneho konania oboznámiť sa s jeho obsahom a k jeho obsahu zaujať stanovisko. Domnieval sa, že rovnosť zbraní je inherentným prvkom spravodlivého procesu, kde každý má mať právo primerane brániť svoju záležitosť pred konajúcim konania, z ktorých každý musí mať možnosť vyjadriť sa a popierať dôkazy a argumenty druhého účastníka konania. Súčasne musí mať právo na to, aby konajúci súd vypočul jeho argumenty a návrhy k veci, ktorá je predmetom konania. Je bezpodmienečne nutné, aby každý mal právo zoznámiť sa s akýmkoľvek dokladom alebo pripomienkou, ktorá bola predložená konajúcemu súdu za účelom ovplyvniť jeho rozhodnutie, čo v prípade sťažovateľa dodržané nebolo.

15. Zároveň namietal, že konajúci správny súd bol povinný uviesť v rozhodnutí dostatočné a právne

relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Mal za to, že konajúci správny súd bol povinný vyrovnať sa s jeho argumentmi, ktoré uviedol v žalobnom návrhu zo dňa 21.06.2016, t. j. buď sa mal s argumentmi stotožniť alebo ich mal spochybníť a vyvrátiť. Iba takýto postup konajúceho správneho súdu by zodpovedal podľa názoru sťažovateľa kritériám riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia ako jedného zo záruk spravodlivého konania.

16. Podľa sťažovateľa skutok, ktorého spáchanie je kladené sťažovateľovi za vinu zo strany žalovaného, sa nestal. Podľa jeho názoru má byť vymedzenie disciplinárneho previnenia zrozumiteľné a nezameniteľné s iným skutkom. Skutok, vymedzený správnymi orgánmi prvej a druhej inštancie v prejednávanej právnej veci neobsahuje označenie miesta, času a spôsobu jeho spáchania a ani okolností, za ktorých malo byť disciplinárne previnenie sťažovateľom spáchané. Nie je zrejmé ani akým spôsobom a kedy mal sťažovateľ zavinené nesplniť alebo porušiť povinnosti podľa zákona alebo ústavného poriadku, ktoré konkrétne povinnosti mal porušiť a zároveň ani to, akým konkrétnym spôsobom mal naplniť skutkovú podstatu disciplinárneho previnenia.

17. Konštatoval, že odoslanie pošty zo strany odsúdeného s určitosťou nie je disciplinárnym previnením s tým, že žalovaný listovú zásielku sťažovateľa s nalepenou poštovou známku normálne odoslal jej adresátovi, pričom ak by sa bol sťažovateľ pri odosielaní predmetnej listovej zásielky dopustil konania v rozpore so zákonom alebo ústavným poriadkom žalovaného, žalovaný by listovú zásielku zadržal a nebol by ju odoslal jej adresátovi.

18. V zmysle uvedeného sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd po preskúmaní predmetnej právnej veci na základe podanej kasačnej sťažnosti uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil právo na náhradu trov konania.

19. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril v podaní zo dňa 25.11.2016, v ktorom uviedol, že sťažovateľ namietal, že mu bola neoprávnene odopretá súdna ochrana, k čomu žalovaný poznamenal, že základné práva a slobody sú uvedené v druhom oddiele ústavy (články 14 až 25), pričom právo na právnu pomoc je uvedené v čl. 47 ods. 2 ústavy, a toto právo patrí medzi právo na súdnu a inú právnu ochranu uvedené v siedmom oddiele ústavy (články 46 až 50), nie medzi základné práva a slobody. Predmetom tohto súdneho konania teda nie je rozhodnutie týkajúce sa základných práv a slobôd.

20. V ďalšom žalovaný uviedol, že zastupovanie sťažovateľa advokátkou v disciplinárnom konaní podľa zákona č. 475/2005 Z. z. nie je predmetom tejto právnej veci. Súdny spor, ktorého sa týka predmetná kasačná sťažnosť sa týka samotného uloženia disciplinárneho trestu a súbežne prebiehajúci súdny spor 11S/123/2016 sa týka práve neumožnenia zastupovania sťažovateľa advokátkou v disciplinárnom konaní.

21. V súvislosti s tvrdením sťažovateľa, že súdom bolo nesprávne vyložené ustanovenie § 97n ods. 1 zákona, pretože v prípade, ak prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnejšiu realizáciu práv, žalovaný zdôraznil, že v tomto prípade úplne jednoznačne zo zákona vyplýva, že uloženie disciplinárneho trestu sťažovateľovi nie je preskúmateľné súdom a do úvahy neprichádzajú žiadne iné výklady právnych noriem.

22. Žalovaný uviedol, že sa pridrižiava svojho vyjadrenia č. ÚVTOS a ÚVV22-7-2/11-2016 zo dňa 28.07.2016 v ktorom dostatočne zdôvodnil svoj právny názor, podľa ktorého Zbor väzenskej a justičnej stráže nie je v predmetnej veci v pozícii orgánu verejnej správy (orgánom verejnej moci), pretože nerozhoduje v oblasti verejnej správy, ale zabezpečuje výkon trestu uloženého v trestnom konaní, a preto nemožno pri takejto činnosti vidieť zásah správneho orgánu, ktorý by bolo možné preskúmať v správnom súdnictve.

23. Poznamenal, že z vyjadrenia sťažovateľa je zrejmé, že Krajská prokuratúra Trenčín sa na podnet sťažovateľa vecou zaoberala a vybavila ju. Skutočnosť, že sťažovateľ nie je ochotný akceptovať záver konania prokuratúry neznamená, že sa sťažovateľ obrátil na prokuratúru bezvýsledne.

24. Na základe vyššie uvedených skutočností a skutočností uvedených vo vyjadrení č. ÚVTOS a ÚVV22-7-2/11-2016 zo dňa 28.07.2016 žalovaný navrhol kasačnú sťažnosť podľa § 461 S.s.p. ako nedôvodnú zamietnuť.

25. Sťažovateľ sa k vyjadreniu žalovaného ku kasačnej sťažnosti vyjadril v podaní zo dňa 24.01.2017. V prvom rade poukázal na Rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva v prípade Trančíková vs. Slovenská republika z 13.01.2015.

26. V predmetnej právnej veci došlo podľa právneho názoru sťažovateľa postupom konajúceho správneho súdu k závažnému zásahu do práv sťažovateľa, keď mu bola úplne odňatá možnosť oboznámiť sa a zareagovať na argumentáciu žalovaného.

27. V ďalšom uviedol, že žalovaný sa počas celého priebehu súdneho konania správa neadekvátne v tom smere, ako keby mal mať vo vzťahu k sťažovateľovi nadradené, resp. právne významnejšie postavenie. Žalovaný opomína tú dôležitú skutočnosť, že účastníci súdneho konania sú si rovní tak v právach, ako aj v povinnostiach.

28. Mal za to, že aj ostatné tvrdenia, ktoré žalovaný uvádza vo svojom písomnom vyjadrení, sú zavádzajúce. Žalovaný v disciplinárnom konaní hrubým spôsobom zasiahol do základných práv a slobôd sťažovateľa, ktorý nie je nijakým spôsobom limitovaný v tom, ako sa pred konaním žalovaného môže brániť. Legitímnym cieľom sťažovateľa je to, aby vec bola objektívne a nestranné posúdená. Ak sa tak nestane na vnútroštátnej úrovni, po vyčerpaní všetkých právnych prostriedkov na úrovni Slovenskej republiky sa mieni sťažovateľ domáhať ochrany v rámci práva EU.

29. V ďalšom konštatoval, že poskytnutie ochrany zo strany Krajskej prokuratúry Trenčín je inou právnou ochranou, nie ochranou súdnou, ktorá je predmetom samostatného preskúmavacieho konania. O postupe prokuratúry v predmetnej právnej veci má sťažovateľ odôvodnenú pochybnosť najmä preto, že konala jednostranne, bez náležitého prešetrenia veci, kontaktovania sťažovateľa a zistenia podmienok priamo v ústave na výkon trestu odňatia slobody, t. j. priamo u žalovaného.

30. Konanie žalovaného mal za neprípustné z toho dôvodu, že správny súd pre zaujatie objektívneho stanoviska potrebuje poznať administratívne spisy správnych orgánov prvého a druhého stupňa, bez ktorých nie je možné vec spravodlivo prejednať a rozhodnúť, pričom žalovaný tieto zaslal do konania sp. zn. 11S/123/2016 až po právoplatnom ukončení veci.

31. S prihliadnutím na vyššie uvedené sťažovateľ v celom rozsahu zotrval na obsahu a dôvodoch podanej kasačnej sťažnosti.

32. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „Najvyšší súd“) ako súd kasačný preskúmal uznesenie krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2 S.s.p.), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o uznesenie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 2 S.s.p.), vo veci v zmysle § 445 S.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná, a preto ju podľa § 461 S.s.p. zamietol.

33. Predmetom kasačnej sťažnosti bolo uznesenie krajského súdu, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 124947-1/2016-DT zo dňa 22.04.2016 v spojení s prvoinštančným správnym rozhodnutím č. 124947-1/2016-DT zo dňa 05.04.2016, ktorým bol sťažovateľ uznaný za vinného z porušenia povinnosti plniť povinnosti uložené zákonom a ústavným poriadkom; porušil povinnosť plniť úlohy vyplývajúce z programu zaobchádzania podľa § 39 písm. a/ a c/ zákona, čím spáchal disciplinárne previnenie, za ktoré mu bol uložený disciplinárny trest podľa § 52 ods. 3 písm. a/ zákona - pokarhanie.

Podľa § 25 ods. 10 zákona, okrem korešpondencie podľa odseku 1 môže odsúdený poistenou zásielkou 13a) prijímať aj poštové známky. Pri nakladaní s poštovou zásielkou obsahujúcou poštové známky sa postupuje primerane podľa odsekov 2 a 9.

Podľa § 39 písm. a/ zákona, odsúdený je povinný plniť povinnosti uložené týmto zákonom a ústavným poriadkom.

Podľa § 39 písm. c/ zákona, odsúdený je povinný plniť úlohy vyplývajúce z programu zaobchádzania.

Podľa § 52 ods. 1 zákona, odsúdený je disciplinárne zodpovedný za disciplinárne previnenie.

Podľa § 52 ods. 2 zákona, disciplinárnym previnením je zavinené nesplnenie alebo porušenie povinností alebo zákazu podľa tohto zákona, predpisov na jeho vykonanie alebo ústavného poriadku odsúdeným. Disciplinárnym previnením je aj konanie, ktoré má znaky priestupku podľa osobitných predpisov.

Podľa § 52 ods. 3 zákona, za disciplinárne previnenie možno odsúdenému uložiť tieto disciplinárne tresty:

- a) pokarhanie,
- b) zákaz telefonického volania až na dobu troch mesiacov,
- c) zákaz najviac dvoch nákupov potravín, vecí osobnej potreby a iných vecí okrem základných a ďalších potrieb osobnej hygieny a základných potrieb na korešpondenciu,
- d) zákaz používania vlastného televízneho prijímača alebo rádioprijímača až na dva mesiace,
- e) umiestnenie do uzavretého oddielu v mimopracovnom čase až na dobu 20 dní,
- f) celodenné umiestnenie do uzavretého oddielu až na dobu 14 dní,
- g) umiestnenie do samoväzby až na dobu 14 dní,
- h) prepadnutie vecí.

Podľa § 96 zákona, dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave vykonáva prokurátor podľa osobitného predpisu.

Podľa § 97 ods. 1 zákona, kontrolu výkonu trestu v ústave vykonávajú:

- a) Národná rada Slovenskej republiky,
- b) minister a osoby ním poverené,
- c) generálny riaditeľ a osoby ním poverené,
- d) právnické osoby alebo fyzické osoby, ak tak ustanovuje osobitný predpis alebo medzinárodný dohovor, ktorým je Slovenská republika viazaná.

Podľa § 97 ods. 2 zákona, ustanovením odseku 1 nie je dotknutá povinnosť zboru v rozsahu jeho pôsobnosti vykonávať vlastnú kontrolnú činnosť.

34. Podľa § 97n ods. 1 zákona, rozhodnutie o uložení disciplinárnej odmeny a rozhodnutie o uložení disciplinárneho trestu nie je preskúmateľné súdom; to neplatí, ak ide o rozhodnutie o uložení disciplinárneho trestu za konanie odsúdeného, ktoré má znaky priestupku.

35. Kasačný súd sa v predmetnej veci musel v prvom rade vysporiadať s otázkou preskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného s tým, že nemal pochyb, že v danom prípade sa sťažovateľ domáhal preskúmania rozhodnutia o disciplinárnom previnení.

36. V nastolenej otázke prípustnosti súdneho prieskumu žalobou napadnutého rozhodnutia o uložení disciplinárneho trestu je potrebné vychádzať z celkovej koncepcie zákonnej úpravy výkonu trestu odňatia slobody a jeho účelu sledovaného spoločnosťou prostredníctvom noriem trestného práva. Platí, že už z podstaty ukladania trestov podľa Trestného zákona vyplýva, že ide o ujmu na osobnej slobode, majetkových alebo iných právach odsúdeného, pričom okrem iných cieľov trestania má vytvoriť

podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život.

37. Právna úprava spôsobu výkonu trestu odňatia slobody, práv a povinností odsúdených a dozoru a kontroly nad výkonom trestu, vrátane právnej úpravy disciplinárnych previnení odsúdených, je obsiahnutá v osobitnom zákone - zákone č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody. Z ustanovenia § 97n ods. 1 zákona vyplýva, že rozhodnutia, ktoré sa vydávajú v disciplinárnom konaní, či už ide o rozhodnutia o udelení disciplinárnej odmeny, alebo rozhodnutia o uložení disciplinárneho trestu, nepodliehajú preskúmateľnosti súdu. Výnimkou z tohto pravidla je rozhodnutie o uložení disciplinárneho trestu za spáchanie disciplinárneho previnenia, ktoré má súčasne znaky priestupku, a teda zakladá možnosť prejednávania aj pred iným orgánom (orgánom verejnej správy). Rozhodnutie o uložení disciplinárneho trestu je preskúmateľné súdom výlučne iba v tomto jedinom prípade. Konanie sťažovateľa (to, že dňa 07.03.2016 o cca 12:30 hod. na I. sektore, blok B, cela 2.27 odoslal korešpondenciu s nalepenou poštovou známku, ktorú nadobudol inak ako zákonne stanoveným spôsobom), za ktoré mu bol ako disciplinárny trest uložené pokarhanie celkom jednoznačne nenapĺňa znaky priestupku, preto žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného nebolo možné preskúmať súdom (ako správne ustálil krajský súd).

38. Rovnaký záver vyplýva aj z judikatúry Najvyššieho súdu, ktorý v uznesení sp. zn. 3Sžo/140/2015 zo dňa 25.05.2016 uviedol: „Nesúhlasné stanovisko riaditeľa ústavu k žiadostiam odsúdeného o vykonanie návštevy za podmienok podľa § 24 ods. 4 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nie je typickým individuálnym správnym aktom, a preto nepodlieha revízií riadnych, resp. mimoriadnych opravných prostriedkov v správnom konaní, ani preskúmaniu súdom. Ide o rozhodnutie zákonom zmocnenej autority, ktoré priamo a bezprostredne vplýva na napĺňanie účelu sledovaného výkonom trestu odňatia slobody a na nápravu odsúdeného. Zákonodarca s účinnosťou od 1. januára 2014 rozhodnutia o uložení disciplinárneho trestu za konanie odsúdeného, s výnimkou konaní majúcich znaky priestupku, výslovne vylúčil zo súdneho prieskumu.“

39. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný sa tak stotožnil s právnym záverom krajského súdu, že v prejednávanom prípade žaloba sťažovateľa smerovala proti rozhodnutiu, ktoré je v zmysle ustanovenia § 7 písm. h/ S.s.p. vylúčené zo súdneho prieskumu, preto kasačný súd rovnako ako súd krajský ustálil, že bol daný dôvod na odmietnutie žaloby.

40. Zároveň možno súhlasiť s právnym záverom krajského súdu, že dodržiavanie zákona pri realizácii výkonu trestu odňatia slobody prislúcha prokuratúre, majúcej povinnosť vykonávať dozor nad zachovávaním zákonnosti v miestach, kde sú držané osoby pozbavené osobnej slobody (§ 4 ods. 1 písm. b) <. a § 18 <. zákona č. 153/2001 Z. z. <. o prokuratúre v platnom znení).

41. V súvislosti s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa zásahu do jeho základných práv a slobôd (právo na právnu pomoc) kasačný súd dáva do pozornosti, že otázka neumožnenia zastupovania sťažovateľa v disciplinárnom konaní bola predmetom samostatného konania vedeného na Krajskom súde v Trenčíne č. k. 11S/123/2016, ktoré bolo právoplatne zastavené a vec bola postúpená Krajskej prokuratúre v Trenčíne uznesením č. k. 11S/123/2016-49 zo dňa 06.09.2016 s tým, že Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 2SŽk/14/2016 zo dňa 11.12.2017 kasačnú sťažnosť proti rozhodnutie súdu prvej inštancie odmietol.

42. V ďalšom kasačný súd nemohol dať za pravdu sťažovateľovi, ktorý namietal, že v predmetnom prípade nemožno uplatňovať ustanovenia S.s.p., pretože tieto sú v neprospech sťažovateľa (keď vylučujú prieskum predmetných rozhodnutí), nakoľko Občiansky súdny poriadok zakladá možnosť preskúmania sťažovateľom napádaných rozhodnutí. K tomu kasačný súd dodáva, že zákonom č. 370/2013 Z. z. došlo k novelizácii zákona č. 475/2005 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2014 v tom smere, že sa v ustanovení § 97n ods. 1 zákona záväzne vymedzilo, že „rozhodnutie o uložení disciplinárnej odmeny a rozhodnutie o uložení disciplinárneho trestu nie je preskúmateľné súdom; to neplatí, ak ide o rozhodnutie o uložení disciplinárneho trestu za konanie odsúdeného, ktoré má znaky priestupku.“ Z

uvedeného teda vyplýva, že súdny prieskum rozhodnutí vydaných v disciplinárnom konaní je vylúčený či už podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku alebo ustanovení Správneho súdneho poriadku.

43. K námietke sťažovateľa, že v súdnom konaní nebola dodržaná rovnosť zbraní, pretože nemal možnosť vyjadriť sa k vyjadreniu žalovaného zo dňa 28.07.2016 k žalobnému návrhu sa podľa kasačného súdu žiada uviesť, že vzhľadom na zákonné vylúčenie rozhodnutí o uložení disciplinárnej odmeny a rozhodnutí o uložení disciplinárneho trestu zo súdnej prieskumnej činnosti, nebolo potrebné doručovať predmetné vyjadrenie žalovaného protistrane na vyjadrenie.

44. Vo vzťahu k námietke nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia konajúceho správneho súdu kasačný súd ustálil, že nie je pravda tvrdenie sťažovateľa, že by krajský súd bol povinný vyrovnat' sa s jeho žalobnými argumentmi. V zmysle ustálenej judikatúry krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nemusí vysporiadať so všetkými námietkami účastníka konania, ale len s tými, ktoré sú právne relevantné s prejednávanou vecou. V danom prípade dospel kasačný súd k záveru, že krajský súd v rozhodnutí nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde; jeho rozhodnutie je dostatočne a náležite odôvodnené, preto vyhodnotil sťažovateľovu námietku za nedôvodnú.

45. Ďalšie námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybnit' vecnú správnosť rozhodnutia.

46. Vzhľadom na uvedené musí kasačný súd konštatovať, že v predmetnej veci nebolo možné postupovať inak, ako súhlasiť so závermi prijatými krajským súdom v napadnutom rozhodnutí, nakoľko krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, a s ktorými sa kasačný súd v celom rozsahu stotožňuje. Vzhľadom na uvedené krajský súd nepochybil, keď napadnutým uznesením žalobu sťažovateľa odmietol. Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

47. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, nárok na ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a nárok na náhradu trov konania nepriznal ani žalovanému (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.).

48. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok n i e j e prípustný.